

CZESLAW MILOSZ

A többemeletes ember

Mikor felkel a nap,
megvilágítja az emlékezet szögleteiben rejtőző
de nappal láthatatlan
ostobaságokat és bűnöket.

A többemeletes ember
a kora reggel üdeségének lépcsőin lépdel,
de mi van ott lenn –
sötét szobák
ahová szörnyű belépni.

Bocsánat – mondja
a jelen-nem-lévő szellemeknek,
amelyek odalent csiripelnek
az elhantoltak kávéházi asztalánál.

Mit tesz az ember?
Fél az ítélettől,
például a jelenben
vagy a halál után.

Emberi történetek

Ezek mind emberi történetek, patétikusan gyászosak,
De nem mondom el őket soha. Tűnődöm, hogy
Mi tartott vissza tőle. Talán annak a megértése,
Hogy mindnyájunkban van némi ferdeség
Vagy asztigmatizmus, amit gondosan titkolunk.
S hogy ennek a kinyilvánítása olyan tapintatlanság,
Mintha egy púpos embert ujjal érintenénk. De minthogy
Sámán volnék, rítusaimat kissé
Fennköltebben kell végeznem, s nem az ember alatt.
Bár kórus lehetnék egy antik színházban
Kő-merev koturnusokban lépve színre,
Sopánkodva a csapdákon, amit a Sors állít!
De az én történeteim nem voltak monumentálisak:
Gyűrött lepedők, megszegett esküvések,
Apró hazugságok, használt óvszerek,
És egy nő és férfi közt váltott, de fájdalmat okozó szavak,
Hogy az a másik földre taposott szemétnek érezze magát,

Legintimebb méltóságában megsértve.
Kompromittálódnak a nemes elhatározások,
S nevetségesek a magunkról alkotott magasztos elképzelések.
Életük, mint a hullám, amely partnak csapódva széttörik.
Ó te Magasságos Isten!
Ne hagyd őket a szakadékban, Tisztító tűz és Pokol nélkül,
Egy labirintusban bolyongva.
Adj a számba imát
Értünk, őértük és értem is,
Értem, akinek meg kellett volna írnom őket,
De mégse tettem.

Gömöri György fordításai

